



De forskellige Lemmer paa det samme Legeme.

„Thi Legemet er jo heller ikke eet Lem, men mange. Dersom Foden vilde sige: „Fordi jeg ikke er Haand, hører jeg ikke til Legemet“, saa ophører den dog ikke derfor at høre til Legemet. Og dersom Øjet vilde sige: „Fordi jeg ikke er Øje, hører jeg ikke til Legemet“, saa ophører det dog ikke derfor at høre til Legemet. Dersom hele Legemet var Øje, hvor blev da Hørelsen? Dersom det helt var Hørelse, hvor blev da Lugten? Men nu har Gud sat Lemmerne, ethvert af dem, paa Legemet, efter som han vilde. Men dersom de alle var et Lem, hvor blev da Legemet.

Nu er der derimod mange Lemmer og dog kun eet Legeme. Øjet kan ikke sige til Haanden: „Jeg har dig ikke nødvendig“, eller atter Hovedet til Fødderne: „Jeg har eder ikke nødvendig“. Nej, langt snarere er de Lemmer paa Legemet nødvendige, som synes at være de svageste“. (1. Cor. 12, 14.—22.).

Dette Billede af Legemet med de mange Lemmer er oprindelig brugt

om Menigheden i Korinth, hvor nogle Medlemmer tyktes sig selv saa store og betydelige, at det egentlig var dem, der ligesom repræsenterede hele Menigheden; de synes sig selv saa uundværlige, at det hele stod og faldt med dem. Og saa var der andre, der ogsaa havde deres Gerning at gøre, men som saa ofte havde hørt, hvor lidet værdifuld den var, at de selv tilsidst troede, at naar de ikke var Haand, hørte de ikke til Legemet. Som om ikke Foden, der bar det hele, var lige saa vigtig, som Haanden, der arbejdede for Føden? Eller Øret, der hørte, ikke var lige saa betydningsfuldt, som Øjet, der saa?

Det har ogsaa hændt og hænder endnu, at et Kirkesamfund, eller blot en kirkelig Retning i et Land kan faa saadanne høje Tanker om sig selv.

Det kan ogsaa hænde og hænder stundom endnu, at et helt Køn i et Land